

[N. P. Andreassen.]

tillade, at et begrænset Kvantum Korn til de paagældende Formaal indkøbes i fri Handel. Det vil altsaa med andre Ord sige, at man kan tage disse Bemærkninger til Efterretning. Man kan vedtage Loven, som den her forelægges, men man maa hele Tiden sige til sig selv: Vi ved ikke, om denne Lov kan holde, det afhænger saa fuldstændigt af, hvordan Høsten bliver. Faar vi en normal Høst, vil jeg tro, at saa vil det hele kunne gaa nogenlunde lige op, men faar vi en Høst som den sidste Aar, saa vil vi i Henhold til denne Lov faa et meget stort Underskud.

Vi har haft og vi har stadig vore meget store Betæneligheder over for dette Forslag, og under Forhandlingerne inden for Landbruget har vi fra det mindre Landbrugs Side meget stærkt gjort gældende —, og det staar ogsaa i Betænkningen —, at vi vil ikke have Medansvaret for, at det Kvantum, der udskrives til industrielt Brug, det vil sige til Øl- og Spritfabrikation, til Kaffesurrogater o. s. v., skal bringes ud i fri Handel. Enhver maa jo da vide, at saadan som det har stillet sig med Frihandelskornet i indeværende Aar, har vi haft Vanskeligheder nok med det. Det har ude omkring slet ikke virket heldigt, for at sige det med et mildt Udtryk, tværtimod, og hvis der skal lægges et nyt stort Kvantum paa en 50 000 t, som det drejer sig om her, til det allerede indførte Frihandelskorn, kan dette efter vor Formening faa meget uheldige Følger med Hensyn til hele Prisdannelsen i Landet.

Derfor maa vi fralægge os Ansvaret for denne Ordning, det maa blive Regeringens Ansvar at træffe den Slags Foranstaltninger, der her er Tale om. Paa den anden Side er vi ogsaa godt klar over, at naar man ikke kan lade disse ca. 50 000 t til industrielt Brug gaa ud til fri Handel og man alligevel i nogen Grad skal skaffe Balance, ja, saa vil det blive den Million Tønder, som er afsat her i Loven i Form af Tildelingskorn til det mindre Landbrug, der skal skæres ned. Nu kan man naturligvis sige, saadan som den ærede Ordfører for de Konservative sagde, at man uddeler Korn til de smaa Landbrug. Ja, man deler det i hvert Fald ikke ud gratis, de maa betale godt nok for det. Og enhver, der ved, hvordan Forholdene er i Aar, ikke saa meget paa Øerne som i Jylland, hvordan store Egne der er stillet med Hensyn til Kornforbrug eller i det hele taget med Hensyn til at skaffe det nødvendige Saakorn i det Foraar, vi nu staar over for, vil kunne

se, at netop denne Million Tønder, her er afsat, i Virkeligheden kun sikrer, at man har Saakorn til alle de ca. 80 000 Smaa-brug, der ellers i det kommende Aar vilde staa og mangle Saakorn, og det er et af de farligste Forhold, man kunde komme ud for i det hele taget i en Tid som den nuværende, at den danske Jord ikke kunde besaas alle Vegne netop i det Foraar, vi staar over for, enten det drejer sig om smaa eller store Ejendomme.

Vi har — det vil jeg gerne have Lov til at sige her — støttet den højtærede Landbrugsminister i, at man maatte hellere her i denne Bemyndigelsesparagraf, § 6, Stk. 3, have indføjet — som Ministeren har foreslaet under de tidligere Forhandlinger —, at Ministeren fik en Bemyndigelse til, hvis det viser sig i Løbet af Sommeren, at Høsten ikke tegner til at blive anderledes end den, vi havde sidste Aar, at opkræve $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Tønde mere pr. 1 000 Kr.s Jordværdi imellem 10 000 og 80 000. Vi forstaar godt, at det er netop de Brug, som ligger over de 80 000, der har faaet Lettelsen paa den halve Tønde, for vi kan godt se, at her er Udskrivningen spændt saadan, at der ikke kan forlanges stort mere; men vi er slet ikke i Tvivl om, at hvis vi kommer ud for Vanskeligheder, vil det være lettere at tage enten $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Tønde mere paa Udskrivningen for de førstnævnte Landbrugsejendomme, end det vil være at tage den Million Tønder fra de ganske smaa Ejendomme, som saa ikke kan skaffe det nødvendige Saakorn til deres Ejendom.

Naar vi er gaaet med til en saadan Udformning af Lovforslaget som den foreliggende, kan man vel godt sige, er det, fordi Tiden nu engang er saadan, at vi skal være enige her i Landet. Hvis det havde været under almindelige Forhold, hvor man havde Raad til at strides om det — om jeg saa maa sige —, var vi ikke gaaet med til Bestemmelser som dem, der her er sat ind. Det er efter vor Formening uforvarsomt i en Tid som den nuværende at gøre det. Jeg vilde meget haabe — nu skal vi jo have en Udvalgsforhandling, men jeg ved ikke, hvor vidt man under den kan naa —, at man kunde ændre dette Forhold, saadan at Landbrugsministerens Bemyndigelse fik det Indhold, jeg har nævnt. Det vil vi i hvert Tilfælde prøve at faa gennemført; saa sparede man dette, yderligere at skulle have et stort Kvantum Korn ud i fri Handel, hvad der kun vil virke som en Fordyrelse af alle mulige andre Forhold. Men — det vil jeg gerne føje til — kan man ikke faa disse Ændringer gennem-